

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS**
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

Rugăciune la Sfântul Mc. Haralambie

Sfinte Mucenice Haralambie, primește de la noi această rugăciune pe care cu umilință o aducem înaintea ta și ne izbăvește din toate necazurile! Deși suntem nevrednici milostivirii tale pentru păcatele noastre cele multe și grele pe care le săvârșim în tot timpul vieții noastre și în tot ceasul, totuși, cunoscând bunătatea ta cea mare pe care ai arătat-o celor ce te cinstesc și celor ce se pocăiesc cu credință întru numele Domnului, îndrăznim cu umilință să mărturisim înaintea ta că am greșit. Fii mijlocitorul nostru către preaputernicul Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre, pentru izbăvirea noastră de toate bolile și de toate primejdiile și pentru întărirea noastră în credința cea adevărată. Amin .

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 6-12 APRILIE

Miercuri 8 Aprilie – **Liturghia Darurilor Mai Înainte Sfințite** : 5 PM

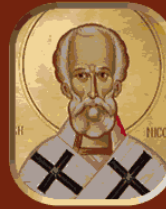
Vineri 10 Aprilie – **Liturghia Darurilor Mai Înainte Sfințite** : 5 PM

Sâm. 11 Aprilie – **Sf. Liturghie și Parastas (pom. Sarindarelor)** : 7.30 AM

DUMINICA FLORIILOR – **Utrenie și Sf. Liturghie**: 8.30 AM

Dragi enoriași,

Puteti vedea slujbele bisericii noastre doar prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina Bisericii de Facebook (**St Nicholas Romanian Church, NY**) și pe youtube. De fiecare data cand incepe transmisia live veti primi (prin email si WhatsApp – grupul **Comunitatea Sf. Nicolae**) un link. Deasemeni, va rugam sa dati **subscribe** in timp ce vizualizati transmisia sau inregistrarea ei, ca sa primim un link permanent. Va multumim

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Cuvioasa Maria Egipteanca

PUTEREA RUGACIUNII

Sfantul Ioan Gura de Aur

Cereți și vi se va da” (In.16,24).

„**D**esigur, nimic nu este mai puternic decât rugăciunea. Un împărat în haină de porfiră nu e mai mărit decât rugătorul pe care îl împodobește vorbirea sa cu Dumnezeu. Precum un om, vorbind cu împăratul în prezența întregii oștiri, a comandanților și a domnilor, prin aceasta atrage asupra sa ochii tuturor și capătă însemnătate, așa se întâmplă și cu cel ce se roagă.

Socotește numai ce înseamnă când un om, în prezența tuturor Ingerilor, Arhanghelilor, Serafimilor, Heruvimilor și a tuturor puterilor cerești, cu toată bucuria și siguranța, se apropie de împăratul împăraților și cutează a vorbi către Dânsul?

Care cinste s-ar putea asemana cu aceasta? Dar nu numai cinste, ci și un mare folos urmează pentru noi din rugăciune, chiar înainte de a fi primit lucrul pentru care ne rugăm. Adică îndată ce ridică cineva mâinile sale la cer și cheamă pe Dumnezeu, deodată retrage inima sa de la toate lucrurile cele pământești și se strămuta cu duhul în viața cea viitoare.

El, atunci gândește numai la cele cerești și în timpul rugăciunii nu are nimic comun cu viața cea pământească, dacă încă se roagă bine. Dacă cumva se atâță mânia lui, ea ușor se potolește prin rugăciune; dacă poftele lui se aprind, focul lui lesne

se stinge; de l-ar chinui însă și pizma, el lesne o va alunga, întâmplându-se ceea ce zice profetul despre răsăritul soarelui.

Dar ce zice el? „Pus-ai întuneric și s-a făcut noapte, când se mișcau toate fiarele pădurii; puii leilor țipă după pradă și cer de la Dumnezeu hrana lor; când însă răsare soarele, ele fug și se târăsc în culcușurile lor” (Ps.103, 20-22).

Deci, precum la ivirea razelor soarelui toate fiarele pădurii o iau la fugă și se ascund în culcușurile lor, tot așa, când rugăciunea, ca raza soarelui, iese din gura noastră și se luminează sufletul nostru, fug toate patimile cele fără de minte și dobitocești, ascunzându-se în cotloanele lor, însă numai dacă ne rugăm cu râvnă și trezvie.

De ar veni atunci chiar satana, el va trebui să se depărteze. Adică, precum stăpânul când vorbește cu o slugă a sa, nu cutează o altă slugă a se apropia și a-l stingheri, așa cu atât mai puțin cutează duhurile cele rele a ne stingheri când vorbim cu Dumnezeu cu ravna cuviincioasă.

Rugăciunea este un liman pentru cei zbuciumați de furtună, o ancoră pentru cei goniți de valuri, un toiag pentru cel ce se clătina, o comoară pentru cei săraci, o siguranță pentru cei bogați, un ajutor împotriva bolilor și o ocrotire pentru sănătate.

Rugăciunea face nepieritoare bunurile ce le avem și cu toată graba gonește relele ce ne bântuiesc. De vine vreo ispită, ea ușor se alungă, de se întâmplă pierderea averii, sau altceva ce tulbură sufletul, rugăciunea vindecă și aceasta curând.

Rugăciunea este scăpare contra tristeții, temelie veseliei, pricină de bucurie statornică, mama adevăratei înțelepciuni. Cine se poate ruga cu toată puterea, fie el cel mai sărac om, el totuși va fi cel mai bogat dintre toți; aceluia însă, căruia îi lipsește rugăciunea, de ar ședea chiar pe scaun împărațesc, tot este cel mai sărac dintre toți.

Ahab nu era oare împărat, nu avea el oare aur și argint cu prisosință? Dar fiindcă era lipsit de rugăciune, nu s-a dus el oare să-l caute pe Ilie, pe un om care nu avea locuință, nici altă haină decât un simplu cojoc? Vezi că Ilie era mai bogat decât Ahab? Că până ce el a vorbit și a rugat ploaia de la Dumnezeu, împăratul cu toată oastea sa, se aflau în mare nevoie.

Aceasta este puterea rugăciunii! Rugăciunea este arma cea mai tare, vistierie care niciodată nu se deșartă, bogăție nesecată, liman fără valuri, temelie păcii, rădăcina, izvorul, mama tuturor bunătăților, mai puternică decât o împărăție.

Adeseori domnitori împodobiți cu coroană au zăcut doborâți de friguri, chinuți de arșița cea arzătoare; doctorii, soțiile, slugile și generalii stăteau împrejurul lor, dar nici meșteșugul doctorilor, nici altceva asemenea, n-a putut să aducă vreo ameliorare a bolnavului.

Atunci venea un om care și-a pus încrederea sa în Dumnezeu, numai se atingea de trupul celui bolnav săvârșind o rugăciune curată și toată boala se îndepărta. Ceea ce nu putuse nici bogăția, nici mulțimea slujitorilor, nici meșteșugul și cercetarea

doctorilor, nici mărirea puterii împărătești, foarte adeseori a săvârșit rugăciunea unui singur sărac și nevoiaș.

Așa puterea rugăciunii a stins și puterea focului, precum la cei trei tineri în cuptorul cel înfocat; a domolit turbarea leilor, precum la Daniel, a pus capăt războaielor, a curmat bătăile, a alungat furtunile, a izgonit duhurile cele rele, a deschis porțile cerului, a spart cătușele morții, a alungat bolile, a abătut paguba și nenorocirea, a întărit cetățile cele zguduite, a înlăturat și ridicat pedepsele cele Dumnezeiești și pânditurile cele omenești.

Eu însă vorbesc de rugăciunea care nu zace numai pe buze, ci se ridică din adâncul inimii. Căci precum copacii cei înrădăcinați adânc nu se răstoarnă și nu se smulg nici de înmiitele navaliri ale vijeliei, tocmai pentru că rădăcinile cele înfipte adânc în pământ sunt tari, așa și rugăciunea care se naște din adâncul sufletului se suie cu siguranță la înălțime, pentru că rădăcina sa e tare și nu poate fi răsturnată de nici o furtună a gândurilor. De aceea zice și profetul: „Dintr-un adânc am strigat către Tine, Doamne” (Ps.129, 1). Dar atât mai sus se înalță rugăciunea când iese dintr-o inimă strâmtorată și evlavioasă.

Precum apa când curge pe un câmp șes și se poate lăți pe o mai mare întindere, nu se suie la înălțime, dar când se strânge și se apasă, țâșnește la înălțime mai iute ca săgeata, tot așa și duhul omenesc, când se îndulcește de o eliberare mare, se împrăștie oricum; dar când se strânge sau se apasă prin vreo nenorocire, atunci transmite la înălțime o rugăciune curată și bine răsunătoare.

Și ca să știi că rugăciunea care se săvârșește în nevoie mai întâi decât toată ascultarea, ascultă pe profetul ce zice: „În necazul meu am chemat pe Domnul și m-a auzit” (Ps. 119.1). Rugăciunea totodată ușurează sufletul cel necăjit. Căci dacă cel necăjit capătă oarecare alinare când el poate povesti altor oameni nenorocirea lui și a o descrie, fiindcă prin această grăire el depărtează oarecum patimile, apoi nu oare cu atât mai vârtos vei afla mare mângâiere și alinare, când vei spune Domnului, patimile sufletului tău?

Unui om adeseori îi este împovăraător cel ce se jeluiește de suferințele sale și voiește a plânge pe sânul său; se ferește de el și îl împinge la sine; la Dumnezeu nu e așa. El lasă pe oricine, ba încă îl atrage; și cu cât mai îndelungat îi vei povesti suferințele tale, cu atât mai mult te iubește și se pleacă la rugăciunea ta. Aceasta ne-o spune însuși Hristos, când zice: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni” (Mt.11, 28).

Așadar El ne cheamă la Sine, pentru aceea nu ne lasă neascultați; ne atrage la Sine nu ne respinge; și de am avea asupra noastră intunerice de păcate, cu atât mai grabnic să alergăm spre Dânsul; că El a venit nu ca să-i cheme pe cei drepti, ci pe cei păcătoși (Matei 9,13).

Numai noi înșine să ne predăm Lui, numai noi să alergăm la Dânsul și să nu ne mai lăsăm de El și ne vom încredința cât de adevărat este graiul: că nimic în lume nu ne poate în adevăr tulbura, când noi nu rugăm cu râvnă și cu sinceritate.

Să se întâmple orice, totul se va îndepărta ușor prin rugăciune. Și ce este de mirat că rugăciunea poate îndepărta

necazurile omenești, când ea așa de ușor stârpește și dezlădăcinează păcatul?

Deci pentru ca noi să petrecem cu norocire viața aceasta de față, totodată să ne eliberăm de păcatele noastre și să putem oricând cu bucurie a ne înfățișa la scaunul Judecării lui Hristos, de-a pururea să ne gătim nouă pentru acest scop locul cel mântuitor al rugăciunii amestecându-l cu lacrimi, cu râvnă, cu îndelungă răbdare.

Atunci noi vom dobândi o îndestulare statornică și îndulcirea de bunătățile cele cerești, de care fie ca noi toți să ne împărtășim, prin harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, se cuvine laudă în vecii vecilor! Amin.

